Morgendug.

Ak! hvem har vækket mig? — en Vogn paa Vejen,
En landlig Hane, som i Morgnen gol,
En Drøm, der fødtes af den runde Sol,
En Stær, som fløjtede, en Smaagrens Svajen, — —

Jeg vandrer langs min Haves nøgne Hæk,
En aarle Bi i Morgensolen summer
Og drikker Dug af gyldne Krokuskummer
Og klemter med en filde Vintergæk.

Dér ligger Landet lyst i Foraarsfreden,
Dugfugtigt lysende som glødet Guld,
En glasblank Luft af kølig Dugduft fuld,
Saa morgenfrisk, saa lyst et Foraarsseden.

Ak, hvem har vækket mig i denne Time? —
Højt i min Sjæl en Morgenhimmel staar
Gylden af Sol og fitrende af Vaar,
Og i mit Hjerte alle Klokker kime.

Viggo Stuckenberg.

Finansminister

Vilh. Lassens Bisættelse.

København, 11. April.—

Et stort og glimrende Følge havde fyldt Marmorkirken i Gaar i Anledning af Finansminister Lassens Bisættelse, der overværedes af Hs. Maj. Kongen, Kronprinsen og Prins Gustav med Følge.

Endvidere var til Stede samtlige Ministre og udenlandske Gesandtskaber, vistnok samtlige Rigsdagsmænd, uden Hensyn til Partifarve, Ministeriernes Embedsmænd, flere af Universitetets Professorer, Admiral A. de Richelieu, Direktør P. Nørgaard, Forfatteren Jacob Knudsen, Etatsraaderne Leth og Mathiesen, Sognepræst Chr. Sørensen, mange Provinsdirektører og Deputationer for Venstreforeningerne Landet over.

Kisten, Stolestaderne og Korskranken var dækket af Kranse. Venner og Meningsfæller paa Rigsdagen havde sendt en stor Sølvegekrans, Reformpartiets Redaktørklub en Sølvbøgekrans, Københavns Venstreforening en mindre Sølvegekrans.

Endvidere var der signerede Kranse bl. a. fra Hds. Maj. Dronningen, Kronprinseparret, de forskellige Ministerier, Konseilspræsidenten, de fem københavnske Hovedbanker, de samvirkende danske Landboforeninger o. s. v., o. s. v.

Pastor P. M. Larsen holdt ud fra Ordet: „Det er et Menneske bestemt at dø, og derefter Dommen" en kort Tale, hvori han først omtalte Menneskenes Dom, som altid fulgte med det samme, naar et Menneske var gaaet bort. Og naar Mennesket havde staaet i forreste Række, vilde Dommen altid lyde forskelligt fra Venner og Modstandere.

Saaledes vil Dommen ogsaa lyde forskelligt ved denne Mands Kiste. Hans Eftermæle lyder over Landet, og det kan ikke være andet, end at det maa lyde forskelligt her og der; thi fra sin Ungdom stod han i de tæmpendes Rækker. Men det erkendes fra alle Sider, at han stod paa den Plads, hans Evner beretigede ham til at indtage; thi han havde faaet store Evner, en klar Tanke og forstod at gribe resolut ind, hvor det var fornødent. Han havde ogsaa den Gave at faa Folk til at lytte, naar han talte eller skrev. Fra Vennernes Kreds lyder det, at han desuden besad en Trofasthed og Redelighed som faa.

Han vandt frem til at blive Fører for store Kredse i Folket, og hans Bortgang vil føles som et Savn. Størst vil Savnet dog være i hans Hjem; thi var han meget for mange, han var dog mest for dem i sit Hjem.

Men Ordene „Det er et Menneske bestemt engang at dø, og derefter Dommen" hentyder ikke til Menneskers Dom, men til Herrens.

Alle skal vi engang gøre Regnskab for vort Liv, for vort Arbejde, uden Hensyn til Stand og Stilling. Enten vi sidder i Kongens Raad eller i den usle Hytte, enten vi styrer Land og Rige eller Husbondens Heste, saa har vi alle et Ansvar, hvortil vi engang skal svare. Og denne Ansvarsfølelse skal faa Mennesket til at udbryde: „Gud, vær mig Synder naadig!" Lykkelig den, for hvem Paaskeevangeliet kan lyde om ham, der gav sit Liv for vore Synder, saa at vi, om vi tror paa ham, ikke længere er under Dommen, men under Naaden. Hos ham maa vi søge Trøsten. Maatte Troen paa ham føre os frem paa vort Livs Vej og trøste os i den sidste Stund. Giv os, o Gud! vi paa dit Bud maa leve saa tilsammen, at vi hos dig evindelig i Himmerig maa faa din Glæde, Amen!

Efter Afsyngelse af Salmen „Dejlig er Jorden" skiltes Følget.

Kisten blev staaende i Kirken indtil Kl. 7 i Aftes, da den, ledsaget af afdødes politiske Venner, blev ført til Kvæsthusbroen og ført om Bord i „Cimbria", der førte Liget til Aalborg.

Konseilspræsident J. C. Christensen og Deputationer fra Hovedstadens og Omegnens Venstreorganisationer gjorde Rejsen med for at deltage i Jordefærden i Dag.

En stor Mængde Mennesker havde samlet sig udenfor Frederikskirken i Gaar, baade under Bisættelsen og i Aftes, da Kisten førtes bort. Ogsaa paa Vejen til Kvæsthusbroen var der samlet mange Tilskuere.

c i „Kr. Dgbl."

Engelens Tale.

Det var en Søndag Morgen. I Himmelen sad Gud Fader paa sin Trone, og en Skare Engle stod omtring ham for at faa anvist hver sin Gerning af ham. Til Slut var der bare een igen.

„Du," sagde Gud Fader til ham, „du skal gaa til den By, som jeg vil vise dig, og minde mine Børn om at gaa i Kirke i Dag.

„Dine Børn, Herre?" spurgte Engelen forundret. „De behøver dog vel ikke at mindes om at søge hen til dit Hus?"

Da smilede Gud Fader og sagde: „Gaa og gør, som jeg har sagt!"

— — — Klokken var blevet 9 om Morgenen, og Kirkeklokkerne sendte deres klare Toner udover Byen.

I et skønt, lille Soveværelse, hvortil Gardinerne endnu var nedrullede, stod Engelen ved Siden af en Seng, hvori en ung Pige laa og sov. Engelen rørte ved hende, og hun vaagnede.

„Hvad Dag er det i Dag, mon? Aa, der er Kirkeklokkerne — ja, det er jo Søndag. Jeg vil sove lidt endnu."

„Klokken er 9," hviskede Engelen. „Du maa staa op nu, hvis du vil komme tidsnok i Kirke."

„Det er den eneste Dag i Ugen, da jeg kan sove rigtig ud," sagde den unge Pige. „Ellers maa jeg bestandig staa tidlig op og gaa til Kontoret. Jeg kan da ikke behøve at gaa i Kirke hver Søndag!"

Engelens Pande blev skyet, og han sukkede dybt. Den unge Pige vendte sig mod Væggen som for at sove ind igen.

Atter rørte Engelen ved hende. „Det er ikke længe, siden du var glad ved at gaa i Kirke," sagde han. „Det hændte endog, at du stod saa tidlig op, at du ogsaa kunde høre Skriftetalen."

„Ja, men det var anderledes dengang. Da gik alle de andre ogsaa."

„Du er en af de mange," sagde Engelen. „Tænk paa, at naar de andre ser, at du ikke gaar, saa bliver de kanske ogsaa sløve. Og — ikke sandt, du vil dog fremdeles gerne være et Guds Barn og leve til hans Ære?"

„Ja, naturligvis vil jeg det. Men jeg vil have lidt Fribed. Jeg vil ikke i Kirke i Dag. Uh, nu er jeg blevet saa vaagen."

Engelen sukkede og forlod hende. Den svævede hen til et Hus ovre paa den anden Side af Gaden. Der sad en Familie samlet om Frokostbordet. Solen skinnede ind gennem Ruden og lyste paa det pænt dækkede Bord og de friske, glade Ansigter.

„Naa, skal du i Kirke i Dag, Mo'r?" spurgte Husherren, idet han rakte Koppen ud efter mere Kaffe.

„Nej, jeg skal ikke," kom det nølende. „Pigen har fri i Dag, og vi skal have Steg til Middag."

„Kunde du ikke have tilberedt Stegen i Gaar," hviskede Engelen til hende. „Skulde ikke du, som har saa store Børn, kunne gaa i Kirke hver Søndag?"

Husets Frue bevægede sig urolig paa Stolen.

„Du gaar vel, Bang?" sagde hun. „Og du vel ogsaa, Agnes?"

Bang strakte sig og gabede.

„Nej, jeg tror ikke, jeg kommer til at gaa i Dag," sagde han. „Jeg bliver hjemme hos dig, Mo'r. Saa gaar vi en Tur, naar Pigen er kommet hjem."

„Men du var heller ikke i Kirke forrige Søndag," sagde Engelen til ham.

„Jeg var i Bedehuset om Eftermiddagen," svarede Bang. Man skal da vel ikke lægge det paa sig som et Aag at gaa i Kirke. Det faar da være en fri Sag."

„Det er ikke godt," naar de troende ikke søger til Guds Hus," sagde Engelen mildt. „De er Guds Tjenere der ogsaa; de skal kalde Aanden ned ved deres Bønner, og Præsten skal styrkes ved at se dem som en trofast Vagt i Herrens Hus."

Bang rev sig løs fra nogle Betragtninger, som ikke syntes at være behagelige, og vendte sig til sin ældste Datter.

„Ja du, Agnes, skal vel i Kirke?"

„Jeg har tænkt mig ud paa Ski," svarede Agnes. „Det er saa sjælden, vi har saa skøn en Søndag som i Dag."

„Ja, men ikke i Kirketiden, Agnes! Kan du ikke gaa bagefter?"

„Nej, Kaja og Ingrid vil gaa nu, og mange af de andre ogsaa. Der er da ikke noget galt i at gaa paa Ski, vel? Saadan engang imellem; det er just ikke ofte, vi har saadant Skiføre som i Dag!"

Forældrene svarede ikke.

Ingrid havde ogsaa troende Forældre, saa naar hun fik Lov, saa — og saa var det ligesom ikke saa lige at sige noget om det, naar de selv ikke gik i Kirke.

Men Engelen talte indtrængende til den unge Pige.

„Husker du, at du lovede dig selv for en Tid siden, at du ikke mere vilde gaa Ture med de andre om Søndagen," sagde han. „Du synes, at det blev saa altfor meget Tøv — ikke en alvorlig Tanke nogensinde, naar I var sammen. Og du var jo saa optaget af det, som der blev talt saa meget om paa Ungdomsmødet forleden — om at Ungdommen hørte hjemme i Herrens Hus. Den Ungdom, som har givet Gud sit Hjerte, og det har du jo gjort? Husk, hvad Jesus sagde: „Mig bør at være i min Faders Hus."

Agnes skød utaalmodig Tallerkenen fra sig.

„Er vi ikke færdige nu, Mo'r? Aa, saa dejligt det skal blive at komme ud i Dag! Det holder jeg rigtig med dig i," nikkede hun til Faderen, „at du og Mo'r gaar jer en Tur i dette dejlige Vejr. Gaa i Kirke kan en gøre, naar det regner!"

Hun gik ud af Værelset, men idet hun gik, hviskede Engelen til hende: „Dette er stygt af dig, Agnes, og du ved det. Du bliver ikke glad i Dag, der er ingen Glæde for den, som ikke har en god Samvittighed!"

Vemodig gik Engelen derfra.

Oppe paa en Kvist sad en gammel, gigtsvag Kone og saa ud af Vinduet.

„Nu ringer Kirkeklokkerne," sagde Engelen og stillede sig ved hendes Side. „Men du er kanske for daarlig til at gaa i Kirke i Dag?"

„Aa kære, som om jeg skulde kunne lade være at gaa i Kirke for det!" sagde den gamle, idet et stort Smil lyste op i det rynkede Ansigt. „Ondt gør det nok for hvert Skridt, jeg tager — for Gigten er slem. Men til Kirke maa jeg, saa længe jeg kan flytte mine Ben, for større Glæde har jeg ikke her i Verden. Det er Himmerig paa Jorden for en Stakkel som mig; fra Kirkebænken er det, som kunde jeg se lige ind i min Herres Glæde!"

Da smilede Engelen for første Gang hin Søndag Morgen, idet han sagde til sig selv:

„Sandt er det, hvad en Herrens Tjener engang sagde: „De gamle Kvinder er Kirkens Vresgarde!"

„Vom."

Sladder.

Vi Danske har en Nationallast. Eller nej, vi har to. Thi Verden over er det kendt, at vi drikker alt for meget. Men vor Hang til Drik vil, tror jeg, formindskes. Thi Afholdsforeningerne vil ikke have virket forgæves. Deres Arbejde vil vise sin fulde Frugt i det næste Slægtled, hvor Børn er fødte og opdragen og blevet voksen uden at kende Spiritussmagen og Fristelsen.

Den anden Last er værre, og den hedder Sladder.

Der overdrives ikke, naar man siger, at Danmark, at vi Danske er rentud berygtede for vor Sladder.

En Gang i Paris sagde en fransk til mig:

— Deres Landsmænd er besynderlige. Naar man er sammen med to af dem, er der ikke gaaet fem Minutter, før den ene, i en Krog har slænset den andens Rygte.

Denne Mening — og Erfaring — er almindelig hos Udlændinge.

Vi er hjemme saa vante til at føre den hjemlige Sladderbøtte rundt med os, at vi ogsaa bringer den med til Udlandet og hælder dens Indhold ud over Landsmænds Hoveder — uden at tænke paa, at vi blotter os selv som slette Landsmænd og næsten som slette Patrioter.

Sladderen hænger i vore Klæder som dansk Lugt. Men det er en ond Lugt — synes fremmede.

Hvoraf vor Trang til Sladder føres.

Grundene til vor Sladderagtighed er hundrede.

Landet er lille, saa alle kender hinanden. Vor Selvglæde, som finder, at „alt er skønnest i Danmark", begrænser yderligere vor Synskreds og indsnævrer vore Interesser, saa Landet bliver endnu mindre, og vi befæstiger os endnu mere indgaaende med hverandres Skilsmissehistorier, Ægteskabsplaner, Kredit, Fortid og Nutid samt Fremtid her og hisset!

Desuden taler vi af Naturen gerne. Da vi har forholdsvis lidt at bestille, taler vi dobbelt. Og siden vi ejer en vis Art af Vid, behager vi os selv, naar vi taler.

Vi øver vort Vid — mod det nærmeste: mod vor Næste.

Vor Sladder om Medmennesker bliver vittig Sladder og meget let mere vittig end sandfærdig.

Den strejfer, halt uden at vi ved det, Bagtalelsen — indtil den en Dag, uden at vi helt gør os det klart, er blevet Bagvadskelse.

Er der i Danmarks snævre Land et eneste Menneske, om hvem der ikke „siges, at" —?

Først af hans Venner (uden egentlig Ondskab, af „Vittighed", af Vane); saa af hans Bekendte; saa af hans Modstandere; tilsidst af alle — —

Af alle.

Og hvad der siges af alle — er det ikke sandt?

Gaar der vel „Røg af en Brand" — —

Alle sladrer om alle. Men al denne Sladder udhuler alles Rygte — og selve Fædrelandet.

Eller tror man det maaske ikke?

Det er dog saaledes.

En Dag for en tre, fire Aar siden bebrejdede jeg en ung Bladskriver, at han om en Mand havde skrevet en meget personlig og en bevisligt meget lidt sandfærdig Artikel.

Det unge Bladmenneske lo og svarede:

— Maa man maaske ikke skrive, hvad alle Folk siger? Jeg har ikke skrevet andet, end hvad alle Mennesker har sagt —

Ræsonnementet har mange Tilhængere, og saaledes føres Sladderen i Trykken.

Den bliver tidt Sort paa Hvidt.

Man fører nu om Dagene en Kamp mod Dele af Pressen. Men man ser ikke til Bunds. Gjorde man det, vilde man faa Øje paa, at Ondet, mod hvilket man prædiker, bar Rod — i os selv.

F. Eks. i Maaden, hvorpaa vi omtaler vore Venner.

Saa langt, saa dybt maa man gaa.

Vor Sladder er Pressesladrenes Kilde. Vor halve Bagtalelse er Ovnen, hvor To-Øren kan præges.

Stimænd findes allevegne.

Men hos os er selv de bedste med til daglig at slibe Stimændenes Vaaben . . .

Og vi kommer til at leve i en kvalm Luft, der ruger tungt under et lavt Tag.

Er der da intet Middel?

— Jo — et og et usejlbart:

At hver enkelt begyndte at vogte mere paa sig selv og begyndte med at skaane — sine Venner.

Skaane sit „L'hombreparti". Blot det.

Ak, om vi kom saa langt — —

Da vilde ogsaa de videre Interesser vaagne. Og vi vilde langsomt lære at tale om Forhold, Ting, Spørgsmaal — i Stedet for altid at tale om vor Næste.

Selv fjerne Spørgsmaal vilde vi lære at tale om.

Vi vilde føle Trang til at gaa til Vinduet og se ud.

Og der er mange Ting at se paa — uden for vore Vinduer . . .

Ogsaa mange Ting at lære.

Hvor friske Øjne vilde vi ikke faa.

Og hvor mange færre blodige Skulderblade vilde da ikke findes i Danmark.

Blødende — af Vennehug.

Sladderens ubetænksomme og grusomme Hug.

Herman Bang.

Korrespondancer

Dannebrog, Nebr.

Her er atter nogle Forandringer og interessante Begivenheder at meddele fra denne Egn. Det ser helt blomstrende og opmuntrende ud, men Sorgens Budskab kommer ogsaa med.

Anders Keldsens Datter, Marie Jacobine Keldsen, blev født paa en Farm nær ved Boelus den 3. August 1884. Hun blev gift den 10. April 1903 her i Dannebrog med Mr. C. Christensen, og hun døde paa Hospitalet i Grand-Island den 10. April 1908, altsaa som Aar efter hendes Bryllupsdag. Begravelsen fandt Sted her i Dannebrog under stor Deltagelse. Pastor Pedersen holdt Ligtale i den lutherske Kirke, hvor en talrig Forsamling var til Stede fra Rockville og Boelus og heromkring. Mr. C. Christensen er „Section foreman" ved Rockville og Medlem af Odd Fellow Logen, og Mrs. Christensen var Medlem af Rebecca Logen, og begge Loger fra Rockville deltog i Begravelsen. Blomsterprydelsen var en af de yndigste, der nogen Sinde er set her. Men det var sørgeligt at se den lille moderløse Datter, der kun er 4 Aar gammel, og hendes Papa, der savnede den kære afdøde Moder og Hustru. At Gud maa trøste og bevare dem og alle de sørgende er en forenet Bøn fra mange medlidende Venner.

Skærtorsdag og Langfredag regnede det her, og derefter har Blomster og Løv udfoldet sig i en herlig Pragt.

Paaskedag var det saa dejligt Vejr, som man kunde ønske sig. Pastor Pedersen hold Gudstjeneste, og 5 blev konfirmerede. Der var mange til Kirke, og ligeledes til det engelske Møde om Aftenen. Ungdommen er meget flittig til at komme til Kirke.

Ved Dry Creek har Pastor Pedersen ogsaa en Menighed og Kirke. Der holdt han Gudstjeneste Paaskedags Eftermiddag med fuldt Hus. Der samles Ungdommen ogsaa gerne om Guds Ord, dog mest i det engelske Sprog.

I St. Paul prædiker Pastor Pedersen to Gange om Maaneden, hvor Danskerne samles flittigt. Der er endnu ingen dansk Kirke, men med Guds Villie bliver der vistnok en bygget i en nær Fremtid.

I Cushing, længere Nordøst i dette County, har Danskerne en smuk Kirke. Pastor Larsen prædiker der og i Logan Precinct og Wolbach. Nysted, Dannevirke og Elba betjenes af det andet Samfund „Den danske Kirke". Den danske Højskole i Nysted, saavel som Kirken der, er nu under Pastor Højbjergs Ledelse.

Det kan med Glæde siges, at Dannebrog er i Fremgang; den ene Bygning hæver sig efter den anden. Den største, der nu opføres, er et nyt Mejeri („creamery"), der bliver meget større end det gamle. Forretningen tiltager, og det er til Gavn for mange.

Det danske Brødersamfund købte for nogen Tid siden den Hjørnebygning, hvori der før har været Saloon, og der blev en skøn Basar afholdt.

At Dannebrog er „the Park City" vil enhver kunne forstaa, der paa denne Aarstid ser de dejlige grønne Lunde. „Native groves" ses baade i og lige uden for Byen, hvor Trætoppene spejler sig i Vandet, og man kan sejle under udstrakte, løvprydede Grene i lange Strækninger. En yndelig Plads bliver der i disse „Parks" for Chautauqua Forsamlinger, der holdes til fælles Gavn ude i det frie.

Vi er glade og taknemmelige for Afholdssagens store Sejr. Her staar vi ikke tilbage. Vort Countysæde, St. Paul, er i Aar ogsaa kommet med, saa vel som Boelus. Gud ske Lov og Tak for den Fremgang.

Kærlig Hilsen.

P. M. Hannibal.

St. Andrews, Wash.

Nu midt i April har vi alle heromkring St. Andrews travlt med at saa Hvede, nogle er ved at blive færdige, andre har lidt tilbage.

Hans Hansen og Vigtor Jensen, som begge rejste til Tyler, Minn. sidste Efteraar for at besøge deres Forældre og Søskende, kom her tilbage igen sidst i Marts. Sidstnævnte var bleven gift i Vinterens Løb og havde sin Kone med.

K. Gade rejste herfra (i Nov. 1906) og ned til Frilandskolonien „Dagmar" i Montana, kom tilbage igen til Wilbur, Wash., i Nov. 1907. I Februar Maaned var Gade en Tur herude at besøge os. Vi var glade ved at se ham igen og faa lidt at vide om de danske Kolonier i Montana. Gade havde set baade Lys- og Skyggesider ved de danske Kolonier i Montana, men han syntes dog bedre om Wash.; derfor rejste han her tilbage, og jeg forstaar for at blive her. Det kan jo ikke andet end glæde os at se vore Folk kommer tilbage igen, efter at de har prøvet det andre Steder. Ligeledes er vi glade ved de danske Forretningsmænd, som vi har faaet her i Vinter. J. Martinsen, som kom her ud fra Rice Lake, Wis., sidste Efteraar, overtog selv Smedeforretningen den 1. Febr.

H. Vognsen og C. Christensen overtog Slagterforretningen her i St. Andrews den 20. Febr. H. Vognsen kom herud for et Aars Tid siden fra Latimer, Ja. C. Christensen kom herud fra Tyler, Minn. for 2 Aar siden, saa de er begge velkendte herude. Vi haaber, at disse vore nye Forretningsmænd, vil „gøre det godt" og blive veltilfredse med deres Forretning.

Den 1. April begynte her „Rural Free Delivery" ud fra St. Andrews Post Office. N. P. Jensen fra Carrol, Nebr. kom herud først i Marts Maaned, han fik straks Arbejde, og det lader til, at han befinder sig vel kfreds herude iblandt os. Nu først i April kom N. P. Jensen fra Rice Lake Wis. herud for at besøge hans Svoger J. Martinsen til St. Lukes Hospital, Spokane, hvor hun blev opereret for Appendicites. Det var med Vemod, vi hørte, at Mrs. Martinsen var bleven saa pludselig syg og maatte tages bort fra hendes kære smaa og hendes Mand. Men vi blev ogsaa glade, da vi hørte, at Operationen var vel overstaaet, og 2 Uger efter kom hun tilbage igen til hendes Hjem, og siden er det gaaet godt fremad med hendes Helbred. Nu er hun snart rask og stærk igen.

(Sluttes paa S. 8.)